

פרק השבע על פי ה"ש משמוראל"

פְּרָשַׁת הַשְׁבֹּעַ וְיִצְחָק

בְּאֵין־חֲדֹוחַ וְכֵן כְּאֵין־גְּרָנִיהַ

(יבמות קיט) האומר אין לו אלא תורה אף חורה אין לו. וע"כ לעוזה"ב שיתו. כל העולמות מתוקנים ושם וואר' על מכונם לא יהי עסק אחר לא חפה ולא מצוות מעשיות ורק לימוד התורה והשגם התורה בלובוש העין השיך לאוחו עולם ובשהגשה שיכל להציג ולסבול עד רום כל העולמות. ובouteין' כל התפלות והמצאות הטעשיות הכל הם רק תיקון העולמות בכדי להציג את התחילה. נמצאת שתחורה צריכה לתפלת ומזוות ומעשיות כדי שיהיו תרומות מתוקנים ושיהי האדם עצמו מנוקה ומהווים מכל שמן פוגם ודבק במשיח, ואנו לימודו בתורה רם ונשא וגבוה מאנו. ודורשי רישימות פירשו אמרוחשי"ס (מגילה כ"ח): שמעתא בעיא צלהות כיומא דאייסתנא, היינו שהתחורה צריכה לתפלת ונכח אזהה ובורה כיומה דאייסתנא, ומitem תכלית הכל היא תורה והוא חי עולם ותפלת היא רק חי' שעיה היינו למקן הכל עד שע"ז יכול לבוא לחיה עולם. כמו של תמי' שעיה אם להציג על ידם לחיה עולםומי' שטרת בע"ש יאלל בשיטת:

ומעתה נכוו לביור דברי המדרש, דתנה עניין סולם איננו עניין תכליתית רק הכרנה כדי להציג עלי' ידו אל העלי' כמובן, וכאשר הרואו לו לעקב אעה' מראת הסולמות. היינו שהראו לו את הה�נות המביאות אל השילוט. וזה

והנה סולם מוצב ארץ וראשו מגיע השמיימה. מדיר (פ' ס"ח) והנה סולם והכbesch, מוצב הארץ זה מובח וכו', רבנן פרחין לי' בסוני וכו'. וברעה מהימנא (הנדפס בהשנתו) והנה סולם דא צלחות וכו', ונראה דהנה תפלה נקראת חי' שעיה ותורה נקראת חי' עולם. ואין הפוי מפני שמתפללים על חי' לעוזה"ג, שהרי בה כמה בקשות על עניינים גבוחים, ובאבאים בסוד ד' כל התפללה היה על עניינים רמים ונשאים, אלא הפירוש הוא שתכלית הכל היא לימוד החורה. ובשלחי ברכות (ס"ד) תלמידי חכמים אין להם מנוחה לא בעוזה"ג ולא בעוזה"ב פרישתי אין להם מנוחה מישיבת לישיבת ומדורש למדורש, ובוואק (פ' שלח ועוד בכמה סקומות) איתח משיבות של לעוזה"ב, ולא מצינו לעוזה"ב שיחי' בו עניין תפלה. הרי שתכליתו של הכל היא תורה. וכן בעוזה"ו אשר התורה היא לבוש עניין עוזה"ג, גמ' לימוד החורה הוא מחלית הכל, ובירושלמי (פ"א דפאה) כל חכמים לא ישוו בה אף' כל מצוות' של תורה אין שות לדבר אחד מן התורה. אך לא כל לימוד תורה שות ומועלתו רק לפי ערך הזרוכות הלומד, וגט לפי הקשר והתיקון כל העולמות. שבתפלת ובמצוות טוביים ובמצוות' של תורה ומתנים את כל העולמות. וע"כ איתא

במד"ר (פ' ס"ט) צמה לך נפשי צמה לך לך רך רמץ אכבי שיש כי צמאים לך. טבואר מות דיעקב עוזה"ה. ובזה יובן מה שייעקב במדידנות הנפש. אבינו תיקון תפלה ערבית, דתפלות בגדי תפירות חקלות, וחפילת שחר ותפלת מנהה בגדר ויקת זם המתמידין ותפלת העיר בגדר הגברים והולכים כל הלילה. והנה הדם מתעלין והולכים על הנפש, והוא הנפש לבך, ואכברם ופדרים אין עיקר הכפרה תלי' בהם. וממילא גנוו של אדם שהוא בחתקדשות אגרים ופדרים אין לו עיקר כפירה בקרבן. וכך קודם יעקב לא תקנו תפילה בגדר זו, אבל יעקב שהעליה את הגוף למדרגת הנפש תיקון תפילה הערב שם הנוף תהי' לו כפירה כמו אונפש:

ב' (ב' ב')

כ' (ב' ב')

שאמרו זה מוכת, שהוא עניין הכהנה להזכיר בו קרבנות. וזה מוביל לKENNI השלימות שהקרבות הם מכפרין ומסלקין את הפתוחות מן האדם ואנו נעשה ראי' לקין השלמות והתכלית. ומד' זה תפלה הוא נמי כניל', שהתפללה היא דביקות הנפש בשרשיה שאף שהתפללה היא דביקות הנפש בשרשיה לא סילוק הפתוחות. מ"מ איננה עוד המכילה. והכל הוא הכהנה אל המכilia. ובוראו גם זאת במראה הטולט. וזה אמר זה סבי' היינו תורה. שאף שהתחורה היא התכלית מ"מ הרוי יש בה גם זה שהוא מכשרתו ומרוממות על המשעים ועם כל מעלה הרוי היא מנקה גיב' את הפסולות מן האדם. וכמ"ש בוזה"ק לא תאריך בר נש אלא במילוי דאוריתא, וע"כ חבירים העוסקים בתורה פטוריים מן התפללה. כי כל התיקונים שעושה תפללה געושים גם ע"י החורה. אס עכ"פ הילמור הוא כראוי. אך לאו כל אדם וכשה לות, וזה הוא רק לרשב'י ואחריו כדאיתא בירושלמי וכניל' דשמעתה באיא צילותא. ומ"מ איש המקבל עליו עול תורה כות, ופירוש עצמוני מן הכינויו ומפני הדומה לו, התורה עצמה מנקה אותו מכל פטולח ומכשרתו ומרוממות על כל המעשימים:

ג' (ב' ב')

המצדים לדון לפני אלכטנודוטס מוקזון. ולהניל' ניחא שהר' כל עצם הוי צרכיהם להפרד מן המצדים שלא יהיה להם שום חיבור. ע"כ לא ידי' יכולות ליקח בתמונה רק בשאלת ולוכות בהם אחיז מעצמו. בדין של מלחתה כאשר רופו אחריהם כמי' הספרונו שם. אבל אם הוי ליקחים מתנה מהם, לפולם הוי ליקח קצת חיבור באמצעות המתנה. והבן:

ו. והנה איתח בספרים שההשפות שבשבת אין חולות דרך שר הארץ רק ע"י הקביה בכבודו ובעצמו. ולהניל' יובן שהר' שבת היא נחלת יעקב. וע"כ היא כמו השפעת יעקב עוזה"ה כניל', ובזה ייל' התפעס מה שמאכל שבת אינו מוגש כדריאתא בכתבי הארץ זיל', והו' יובנו דברי הkowskiש ר' משה מפשייאורסק שאמר ששיראל שומר שבת בשבת ה' חמש שירוי' מגנות. דמשולחן גבות קווי. והנה שבת נט' מני' שיטה' זט'ן מתברכין. והו' בין שישראל שומר שבת לפועל תהי' השפעות שלא ע"י השר. אך כבר אמרנו במק"א שכמה שנשארת באדם מקוות השבת בימי' המעשה לעומת זה יש לו ברכה בכל שתה ימי' המעשה מברכת שבת. וממושך הדבר שאיש נשארה בו קדושה הרבה שרת' משכת בימי' החול אין השפעתו בימי' החול ע"י שר הארץ ואין אכילהו מגנטה אותו כניל':

ו. אמר סב' ב'

ויאמר לא מותן לי מאמנה אם תעשת לי' הדרה הוה וגוי. ונראה שייעקב לא רצח בשוכר כה' שיחי' לבן הנתנו רק שמאליו יבו' לו שברוי ע"י לידת חזאן' כמראה שחוננו. וכןן עפי' דברי האלשון בפסוק ונון לי' להם לאכולו, היינו שתויג לו השפעה רק ע"י הש"י בעצמו ולא ע"י שר הארץ. ע"ש. וע"כ אם הוי לבן הנותן לו את סכרו שוב' תי' בא ע"י שר הארץ כמובן.

ויש עוד לומר דהנה נוון ומתקבל יש להם חיבור ואיזוף והו' לו לות ע"י שהדבר הנינן מתרבים ומזרפים. וע"נ מ"ש מהריל' בתפארת ישראל בא' דהלוותה היו טפחים בידיו של הקביה וטפחים בידיו של משה שאו תכלית קדיבור של משה בהש"י. ע"ש. והנה יעקב לא רצח להתחבר כלל אל לבן. וזה הפוי עם לבן גורתי' שהי' תמיד מוחזק עצמו לגר' בלח' מחובר לבן, ואדרבה בונונו היה להתרחק ממנה, עצמו וממנון. וע"נ בוח'ק בפסוק וఈ' הפסוק וఈ' הפסוק לא רצה בשום דבריך יעקב ע"כ לא רצה בשום דבריך שיבוא מידן. רק מעצמו כניל'. ובזה יש לפרש מה שבמקרים לקחו את הרבוש הגדל רך ע"י' שאלת, ולמה לא בקשו מהה בתמונה. כי בודאי לא היה מונעים מהם. שרת' מוחזק כולנו מתים ועור بعد עור ובכל אשר לאיש יתכן בעד נפשו. ולמה להם לחתה בשאלת שיתוי' להם למזרים טענה עליהםם ובשים פנדהרין (צ"א). טבאו

רשות הרכבת מינהל מסילות ברזל ?

ומאמר אל יעקב הבה ל' בנים ואם אין מטה אגבי. יש להבין הלא האמונות נביאותיו היו כמו שפירושי' בקראיות שם טה רוחה ורחל בלידת יוסף, ולמה לא הייתה יוזעת גם מתחילה בנבואה שעתידה חוליה בנים. ונראה דהנה במרושת הטעם שנתקעויות האמונות מפני שנותאות הקב"ה לתפקידן, עיבר יש לומר ומהי טעם גופא העלים זה ממן את העמיד כור שיתפללו. אך עוד לאליק מלין, ובעיקר הדברים שנתקערו מפני שמתואזה הקב"ה לתפקידן יש להבין דסוף סוף למה תהי כואת שיצטטו אך ביל שmag' להן עונש. ונראה דהנה יש לזרק בכחוב שאמרה ואם אין מטה אגבי, שלכורה יזרק ומלון ואם לא, הינו אם לא יעשה כדרכו, ולשון אם אין מורה אם אין כאן דבר זה שאיגנו שיק כאן פיך לשון זה. אך 2. הנה בזוהר (חביב ס"ד): בהמה שאמרו ישראל היה 'ה' בקרבו אם אין וכי לפשין היו ישראל דלא יידעו מה דא וכי אלא הב כי אמר ר' יesh בעז למנדע בין עתיקא שתימאה לכל סחטין ואקרי אין ובין נער אבן דקاري הו', ועוד לא כתיב שיש 'ה' בקרבו אם לא, ופירוש ביך אבוי

→ $R_A > R_B$ (fixed μ) .

11

והי ה' לי לאקלים, במדיר (פ' ע') ר' דסכני בשם ר' לי נטול הקביה שיחתון של אבות ועשאן מפתח לנואלון של בנים, אליל הקביה. אתה אמרת והי ה' לי לאקלים, חיך כל טובות וברכות ונחמות שאני נונן לבנייך איני נונן אלא בלשון הוה שנאמר והי ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלים, וכי' ביום ההוא יוסוף ה' שנית יוזו לקנות את שאר עמי, והי' ביום ההוא יטפו החרים עסם, וכי' ביום ההוא יתקע בשופר גודל וגוד, ויש להבין לשון מפתח לנואלון של בנים, מהו לשון מפתח והוליל בו בלשון אני אبشر גואלון של :

ונגדאה לפרש דנהה במדרש (פ' מ"ב) ובכמה מקומות וחוי משמש שמהה, ואיך כאן רואם יעקב והוי ה' לי לאלקים הוא נמי לשון שמחה, שמחה היה ליה יעקב במענה פיו בחוכירן שה' יהי לו לאלקים. וידוע דשםחה מוגביהה את האודם ומנסחותו ומרומתו למעלה מן הזבר עד שטבגיאתו לפעמים גם לידי ריקוד ותלהנוות יוצאות מן חסדר, או לסבול את שנוגו כמ"ש הרוב בכוננות המקה, וכך הרי לע יעקב בחוכירן שה' יהי לו לאלקים. וכמו שהמשל הקוטש ר' דוד צללהה מלילוב את עבדות ה' בחתלהנות בעיני וולתו שלא הגאי לידי מרדה זו כאיש המכركד לקול כנור געים עם נבל ובא חרש שניינו שומע ורוואת את זה מරקי לעומת שוה מוליך ומביא

ויתה, ובאם לא התפללו מלחמת שלא
היי עקרות בטבע היו להם בנים בהריה
והיתה ביאת עם ישראל לעולם בחסד
גמר ובתקיקא תלייה מלחה, ולא הי
כיב באופן הטוב. ומעתה יובן מאמר
רחל הבה לי בנים, והינו שבמעשינו
יעורר למעלה זכnil, ואם אין, הינו
שאמ ממדרגות אין יהיה לך בנים, מטה
אנכי שאן איא שייהו כיב באופן הטוב
(ז) ובהריה לא יהיו בני כיב במעלה כמו
שאר השבטים, ומאה מיתוח ולא קנאה אחת;
ומעתה מושב שאך שהאמות נביאות
היי והיו ידועות שילידו, מיט
עדין לא יידעו אם ממדרגות ועיר אפן
אם-מדרגות איזו :

ונראה דוג בגאולה העתודה כן. בכל הגאולה מוכרת הדיא
חשובה, אך אם ישראל יעשו תשובה
חיה הגאולה באפין אחר לגמרי רט
ן ונשא וגביה מאה, ועיזו נאמר (ישע'י
א) צין במשפט פורה ושבוי בצדקה,
היבנו שבמשפט ובצדקה ישראאל עוזין
יעורדו הגאולה. אבל אם חיז לא יונכו
לא תהי כיכ בהתרומות. ומitem למענו
למענו יעשה, כמו שאמרו זיל (סנהדרין
צ'ח), וכיו וארו עם עני שמייא. לא
וכו עני וזרככ על החומרה, השמי יזקנו
לראות בהתרומות קרן ישראל בטהרה:

את הקשת על פניו מיתרי הכנור בלו
שומע שום קול שכמאנעה וכמשוגע הוא
והבעיניה. אבל מי שמרגניש את נעימות
ומתקינות קול הכנור נעים עם נבל, יודע
עד היכן הדברים מגיעים אל לבנו,
עכ"ז. ובאופן זה ה"י ליעקב בהוכירו
שה ייחד לו לאלקם:
והנה גאלין של ישראל תלוי בתשובה
כמפורט בכתוב. אך אי אפשר
/^א שישראל יעשו תשובה בעורן בגלות כי
כבד הגלות ברוחניות ובגשמיות אסם
את הלבבות ומאפיל את מאור השכל
ומקער את רוחם עד שאין אפשרות לפיה
השבע האנושי לעשות תשובה. ומה יעשה
הקב"ה. בראשונה יוציאם מתגלות לחירות
גוף ונפש ואו בודאי יעשו תשובה
וכמ"ש ביחסוקאל (^{ל"}) ונគותם בפניכם^ט
וגו. אך איך תמחיל הגאולה, כי בלי
תשובה אין גאולה, ונראה שהקב"ה יזכיר
/^ט גואול יהראל החזה שמה דודלה ועוזו
וחודה במקומו, וזה יגדום כביכול ליציאה
מן הסדר להקריט הגאולה לתשובה. ועיין
תחיה הגאולה אף כשייראל בלתי ראוים
ח"ז, כביבל כמו שהאדם כשווא בשמה
טובל אף את שונאו, ואך שאין שיקן זה
ברשיות מים כל מזרחי מדה במדלה,
ובוכתו של יעקב שכן ה"י לפניו בהוכירו
שה ייחד לו לאלקם. ככח יעשה זה לזרע
בגאלות. ומעתה יובן הלשון מפתח
/^ט לגאלותן של בני. כמו מפתח הפה מה
את סגירת המגעל, כן והייתה גאולתן
של ישראל שי סגור מחתם חוסר
התשובה: